

ר"ה שחל להיות בשבת

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כט עמוד ב

/משנה/. יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת, במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה.

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כט עמוד ב

גמרא. מנא הני מילי? אמר רבי לוי בר לחמא אמר רבי חמא בר חנינא: כתוב אחד אומר שבתון זכרון תרועה, וכתוב אחד אומר יום תרועה יהיה לכם. לא קשיא; כאן - ביום טוב שחל להיות בשבת, כאן - ביום טוב שחל להיות בחול. אמר רבא: אי מדאורייתא היא - במקדש הילך תקעין? ועוד: הא לאו מלאכה היא דאצטריך קרא למעוטי, דתנא דבי שמואל: כל מלאכת עבדה לא תעשו - יצתה תקיעת שופר ורדיית הפת, שהיא חכמה ואינה מלאכה. אלא אמר רבא: מדאורייתא מישראל שרי, ורבנן הוא דגזור ביה, כדרבה. דאמר רבה: הכל חייבין בתקיעת שופר, ואין הכל בקיאיין בתקיעת שופר, גזירה שמא יטלנו בידו וילך אצל הבקי ללמוד, ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דמגילה.

תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה פרק ד הלכה א

גמ' ר' אבא בר פפא א"ר יוחנן ורשב"ל הוון יתיבון מקשיי אמרין תניין י"ט של ר"ה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה אין דבר תורה הוא אף בגבולין ידחה אין לית הוא דבר תורה אף במקדש לא ידחה עבד כהנא אמרין הא גברא רבה דנישאל ליה. אתון שאלון ליה אמר לון כתוב אחד אומר [במדבר כט א] יום תרועה וכתוב אחד אומר [ויקרא כג כד] זכרון תרועה הא כיצד בשעה שהוא חל בחול יום תרועה בשעה שהוא חל בשבת זכרון תרועה מזכירין אבל לא תוקעין.

נתיבות שלום ח' ב עמ' קלב

מאמר מרן בעל בית אברהם זי"ע במשנה (ר"ה כט): יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה, דבכל המצוות יש חלק המחשבה והדיבור ויש חלק המעשה בפועל, החלק השייך למוח נקרא מקדש, וחלק המעשה ע"י האברים נקרא מדינה, וזו הכוונה י"ט של ר"ה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה, שאם אמנם בחלק המעשה בפועל לא היו תוקעין

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כא עמוד א

ואמר רב יהודה אמר שמואל: היה עומד בתפלה ונזכר שהתפלל - פוסק, ואפילו באמצע ברכה. - איני? והאמר רב נחמן: כי הויון בי רבה בר אבוא, בען מיניה, הני בני בי רב דטעו ומדכרי דחול בשבת, מהו שיגמרו? ואמר לן: גומרין כל אותה ברכה! - הכי השתא! התם - גברא בר חיובא הוא, ורבנן הוא דלא אטרחוהו משום כבוד שבת, אבל הכא - הא צלי ליה.

תלמוד ירושלמי מסכת שבת פרק טו הלכה ג

תני אסור לתבוע צרכיו בשבת. ר' זעירא שאל רבי חייא בר בא מהו מימר רעינו פרנסינו. א"ל טופוס ברכות כך הן.

קרבן העדה מסכת שבת פרק טו הלכה ג

אסור לתבוע צרכיו בשבת. לפי שמכלל עונג שבת הוא שיחשוב האדם כאילו כל מלאכתו עשוי והשואל צרכיו הוא מראה בהיפך וגם מביא דאגה בלבו:

רענו פרנסנו. בבהמ"ז בברכת הארץ מי הוי כשואל צרכיו:

א"ל טופס ברכות. נוסח הברכה כך הוא ואין לשנות מחול לשבת שלא יתבלבל בברכתו:

ר' שכטר בס' אמרי ברוך ר"ה עמ' קנז

וְעַפְּ הַנִּלְ בִּי אֲר מוֹרֵר הַרְהִיג רִצְ שִׁכְטֵר שְׁלִיטֵא, שֶׁהַבְּבִלִי
וְהִירוּשְׁלַמִי בְּנוּגַע לֵהָא דַּאִין תּוֹקְעִים בְּשׁוֹפֵר בְּרִ"ה שְׁחַל לֵהוּיֹת בְּשַׁבַּת אֲזוּלִי
לְשִׁיטָתָם. שֶׁהָרִי תִקְעַת שׁוֹפֵר הִיא בְּחִינָה שֶׁל תְּפִילָה בְּדַמְעוֹת כְּמוֹ תְּחִינּוֹת
וּבְקִשׁוֹת, כְּדִיעוּיִין בְּגַמְ רִ"ה (לד.), דְּקוֹל שׁוֹפֵר שֶׁל שְׁבָרִים הוּא גְנוּחֵי גִנְח,
וְקוֹל שׁוֹפֵר שֶׁל תְּרוּעָה הוּא יְלוּלֵי יְלִיל, הִיִּינוּ דְּקוֹלוֹת הַשׁוֹפֵר הֵם סוּגִים
שׁוֹנִים שֶׁל בְּכִיָּה, וְאִיתָא בְּגַמְ רִ"ה (טז.), אִמְרוּ לְפָנֵי בְּרִ"ה מְלַכּוּיֹת זְכוּרוֹת
וְשׁוֹפְרוֹת, מְלַכּוּיֹת כְּדִי שְׁתַּמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם, זְכוּרוֹת כְּדִי שִׁיעֲלָה זְכוּרוֹנְכֶם
לְפָנֵי לְטוֹבָה, וְכַמּוֹ בְּשׁוֹפֵר. הָרִי שֶׁהַשׁוֹפֵר מַעֲלָה אֶת בְּקִשׁוֹתֵינוּ לְפָנֵי כֶּסֶף
הַכְּבוֹד.

ע"פ הנחה זו ביאר מו"ר שליט"א, שהירושלמי אויל לשיטתו שיש
איסור לומר בקשות בשבת, וממילא יש איסור מדאורייתא לחקוע בשופר
בשבת. אולם, שיטת הבבלי היא הלא, שאין איסור של אמירת בקשות
בשבת, אלא שלא אטרחהו רבנן לומר תחינות, וממילא סבירא ליה דהא
דאין תוקעים בשופר בשבת אינו משום איסור בקשת צרכיו אלא מטעם
אחר, והיינו גזירה דרבה.

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב

ואמר רבי יצחק: כל שנה שאין תוקעין לה בתחלתה - מריעין לה בסופה. מאי טעמא - דלא איערבב שטן.

חידושי הריטב"א מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב

ואמר ר' יצחק כל שנה שאין תוקעין [לה בתחלתה מריעין לה בסופה]. פירוש על ידי הצרות שבאות ומתענין ומתריעין בשופרות, מ"ט דלא אי ערבב שטן,

תוספות מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב

שאין תוקעין בתחלתה - מפרש בהלכות גדולות לאו דמיקלע בשבתא אלא דאיתיליד אונסא.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ו עמוד א

שנאמר: אז מדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וגו'. מאי ולחושבי שמו? אמר רב אשי: חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה - מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה.

משך חכמה ויקרא פרשת אמור פרק כג פסוק כד

(כד) יהיה לכם שבתון זכרון תרועה. הנה בראש השנה (טז, ב) אמרו: כל שנה שאין תוקעין בתחילתה, מריעין לה בסופה (מאי טעמא? דלא עירבב שטן). פירש הבה"ג (מובא בתוספות שם ד"ה שאין) לאו דמיקלע בשבתא, אלא דאיתייליד אונסא. הכוונה, כי איך התקיעה מצות עשה כמו כל המצוות, אשר בהיעדרה יענש על בלי קיומו אותה, וכי אינס - רחמנא פטריה. רק הוא כמו רפאות תעלה ולזכרון אתי, וכמו מכפר ביום הכיפורים, וכמו שאמרו: כיון דליזכרון אתי כמאן דאתי בפנים דמי. ונמצא, החולה אם באונס לא יקח מזור ורפואה, האם יתרפא? כן כשנעדר הזכרון שופר, שמכנסת זכרונות ישראל לאביהם שבשמים, תו החולי בלא מזור ורפואה, וקטרוג השטן במקומו. [ועיין בחושן משפט סימן כא בש"ך בזה דאונסא כמאן דעביד, דאם נתחייב על מנת שיעשה פלוני ולא עשה באונס גם כן אינו חייב].

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף טז עמוד א

אמר רבי אבהו: למה תוקעין בשופר של איל? - אמר הקדוש ברוך הוא: תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני.

משך חכמה ויקרא פרשת אמור פרק כג פסוק כד

אולם בשבת, דאחד המיוחד ממצות שופר הוא לתקוע בשופר של איל, להזכיר זכות העקידה שופר של איל, כמו שאמרו פרק קמא דראש השנה (טז, א), והתקיעה מכניס זכות ישראל מה שנחלו מיצחק, למסור עצמם לחרפה ולמכה ולביזה עבור שם השם יתברך כי נקרא עליהם - זהו זכות עקידה, שבניו עוקדים, כל תאותיהם והרגשותיהם ושאלות החיים על מוקד אהבת ה' ותורתו.

והנה, ידוע כי בני ישראל והשי"ת המה כשני אוהבים נאמנים, אשר כל אחד חושש על כבוד רעהו, וזהו (ברכות ו, א): תפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו? "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ". והשי"ת אמר (במדבר לא, ב): "נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים", ומשה אמר (שם פסוק ג) "לתת נקמת ה'", וכיוצא בזה הרבה. לכן אחרי שידוע לנו גודל התועלויות ממצות שופר, אשר אם יבטל - אף באונס - הסכנה גדולה, ובכל זאת אמרו ישראל פן יבולע חלילה למצות שבת אשר מעיד על קדושת שמו יתברך, כי חידש עולמו מן האין הגמור, יהיה מה! יעבור עלינו מה, ויתקדש שמו יתברך! יקטרג השטן ולא יכנס זכרונינו לאבינו שבשמים לטובה, אך לא יבולע לשבת המעיד על קדושת שמו יתברך, פן יעבירו ד' אמות ברשות הרבים ויתחלל שמו חלילה. כי לישראל מעט היחס מהשבת, כמו שבארתי במקום אחר: "מתנה טובה יש לי בבית גנזי", כי השבת מתיחס אל יחס העולם בכללה להשי"ת, לא על יציאת מצרים כהמועדים בעצם, בעילה רחוקה אכמ"ל. ויתגדל ויתקדש שמה רבא! ועוקדים כולם עבור קידוש שמו יתברך. וכיון שכן, הרי זה גופיה מה שאין אנו תוקעים בראש השנה שחל בשבת, זה גופא עקידה רוחנית מופלגת ומועיל לרצות אותנו, כמו שמרצה זכרון שופר:

באר החיים ר"ה עמ' קלה

בין כך ובין כך תלוי הכל בעבודת הלב, וכפי שמסופר, ששנה אחת כשחל ראש השנה להיות בשבת עלה הרה"ק בעל ה"שמח ישראל" מאלכסנדר זי"ע לדרוש כדרכו לפני התקיעות, העיר לו אחד ממקורביו ברמיזה ששבת היום ואין תוקעים בשופר, כי סבר אולי שכח וטעה שהולכים לתקוע בשופר וברצונו לדרוש דברי מוסר וכיבושים לפני התקיעות כמנהג ישראל, נענה הרה"ק מאלכסנדר והשיב "ידוע אני ששבת היום, אך גם בשב"ק צריך להכשיר את עצמו להיות מוכן ומזומן לתקיעות, ורק אז להימנע מלתקוע מחמת גזירת חז"ל 'שמא יעבירנו', אבל כשאין האדם מוכן לתקוע לא שייך אצלו כלל הגזירה...", וסיים ואמר, דבכהאי גוונא שנמנע מלתקוע כדי לשמוע בקול חכמים הרי שבפעולה זו גופא מעורר זכרון טוב לבני ישראל לפני ה', ונחשב להם כאילו תקעו להכרית כל המקטרגים והמשטיינים.

בראשית רבה (וילנא) פרשת בראשית פרשה יא סימן ח

ד"א למה ברכו, ר' ברכיה ורבי דוסתאי ורבי שמואל בר נחמן, רבי דוסתאי אומרים שאין לו בן זוג, חד בשבתא, תרי, תלתא, ארבעתא, חמשא, ערובתא, שבתא לית לה בן זוג, ר' שמואל בר נחמן אמר

שאינו נדחה, י"ט נדחה, יו"ה"כ נדחה, שבת אינה נדחית, תני ר"ש בן יוחאי אמרה שבת לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע לכולן יש בן זוג, ולי אין בן זוג, א"ל הקדוש ברוך הוא כנסת ישראל היא בן זוגך, וכיון שעמדו ישראל לפני הר סיני אמר להם הקדוש ברוך הוא זכרו הדבר שאמרתי לשבת כנסת ישראל היא בן זוגך היינו דבור (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו.

מנחת עני של ר' יעקב עטלינגר פרשת האזינו

1 | הכל כשחל בשבת איך ימנע לנו זכות להלדיקנו ביום הרין חן לזה נח השנת שהיה נח זוגה לישראל למה דאמרו רז"ל צנ"ר (פ' י"ח) להיות סניגור צעדינו לפני ממו"ה והשנת יוגחה ונחה לפני בסוף כבודו כדכתיב ציני וצין בני ישראל חוה היא לעולם וצננות ישראל משמרים השנת כרחוי הקב"ה מוחל עונותיהם. חלל כל זה דוקא כל זמן שישראל מקיימין חח השנת חלל שאין משמרים חח נח זוגם כרחוי ואדרבה מחללין חח כבודם ברצו"ה (נפרהסיה) איך העשה השנת סניגור להמדיק משפטינו הלא העשה קטיגור: ועל כן כצ"ל אסרו לחקוע בשנת הוי כדי להרחיק מחילול שנת משום נזרה שחל יעבירו ד' אמות צרה"ר חלל מי שמחלל כל השנה חח השנת בטלטול הלא אז לא לנד שלא נעשה סניגור לפנינו חלף אחרי שלא אירענז שטן שזו נריכיס לדאוג לרצוי רבי יחזק כל שנה שאין חוקעין נחחלחה מדיעין לה נסופה.

6 | ולכן נפרט בשנים כאלו שר"ה חל בשנת נחחחין נחשונה בלי הפסק כי המופלא ממנו צל נדע ונחכוסה מחנו כל נשאל ומי יודע אחרית השנה חס טוב וחס רע הוא

דרשות ארץ צבי ח' ב' בשם חת"ס

1 | ועתה נשוב ללשו"ן: ב"ה שנתן תורה לעמו ישראל, ואקדים. דהנה בר"ה ט"ז: כל שנה שאין חוקעין בה בתחילתה מריעין לה בסופה, וכתבו התוס' בשם בה"ג: והני מילי דאתיליד אונסא, אבל אי איקלע בשבתא לא, וביאר החת"ס סופר בתשובה וביאר דהנה תקיעת שופר הוא להזכיר עקידת

6 | יצחק ולכאור קשה למה לא נקרא עקידת אברהם, דעיקר הצווי הי' לאברהם ותי' דעיקר הרבותא עקידת יצחק, מחמת שאצ"ה ידע היטב סוד הקרבנות והבין מאד שאין זה שייך כלל באדם, ומ"מ לא שאל שום שאלות רק כשנצטו להקריב את בנו הי' מוכן לעשות רצון השי"ת אף שהי' נגד שכלו ודעתו והבנתו, אבל לולא זאת לא הי' רבותא כלל לאדם גדול בענקים כא"א לעקוד את בנו לעשות את רצון קונו ית', אך עיקר הרבותא מחמת שהי' נגד הבנת שכלו, ויותר רבותא הי' אצל יצחק, כי יצחק ידע ג"כ אשר לפי סוד הקרבן ל"ש ענין זה באדם, והוא לא שמע מפי הקב"ה רק מא"א ע"ה, והי' לו לשאול איך אפשר זה שיצו השי"ת דבר כזה שהוא נגד השכל ונגד סוד הקרבן, מ"מ לא עיכב כלל, והי' לו אמונת חכמים אף שלא שמע מפי הקב"ה מ"מ הי' מוכן תיכף לעקוד עצמו על סמך אמונת חכמים בלי צווי השי"ת אליו כלל, וזה

1 | רבותא גדולה שיהי' לאדם אמונת חכמים כ"כ שלא יהי' נפשו שוה בעיניו מאומה נגד אמונת חכמים ואף בדבר שהי' נגד שכלו ונגד סודות הקרבן, כמו שאמרו (ספרי פ' שופטים): אפי' יאמר לך על שמאל שהוא ימין וזה עיקר זכות עקידת יצחק.

6 | ע"כ כשחל ר"ה בשבת ואין חוקעין מחמת תקנת חז"ל שחשו גזירה שמא יעבירוה ד"א ברה"ר, דלכאור יפלא מאד והוא נגד השכל, אשר כל ישראל שבכל העולם יבטלו מ"ע בעבור חשש רחוק אולי יטעה אחד ויעביר ד"א ברה"ר, בשביל חשש ספק של אחד מישראל יבטלו אלפים ורבבות מישראל מצ"ע, בודאי הוא דבר אשר לכאור רחוק מן הדעת וכשישראל אין משגיחין ע"ז ומבטלים דעתם לחכמי הגמ' שלא לתקוע, יש בזה גם כן כח גדול של אמונת חכמים, ע"כ שלילת התקיעה בשבת מעורר ג"כ זכות עקידת יצחק ממש כמו אילו היו חוקעין, ע"כ באיקלע בשבתא לא חשיב כלל שנה שאין חוקעין בתחילתה עכ"ד ודפח"ה.

תלמוד בבלי מסכת עירובין דף כא עמוד ב

תנו רבנן: מעשה ברבי עקיבא שהיה חבוש בבית האסורין, והיה רבי יהושע הגרסי משרתו. בכל יום ויום היו מכניסין לו מים במדה. יום אחד מצאו שומר בית האסורין, אמר לו היום מימך מרובין, שמא לחתור בית האסורין אתה צריך! שפך חציין, ונתן לו חציין. כשבא אצל רבי עקיבא, אמר לו יהושע, אי אתה יודע שזקן אני וחיי תלויין בחייך? סח לו כל אותו המאורע אמר לו: תן לי מים שאטול ידי. אמר לו: לשתות אין מגיעין ליטול ידיך מגיעין? אמר לו: מה אעשה שחייבים עליהן מיתה, מוטב אמות מיתת עצמי ולא אעבור על דעת חבירי. אמרו: לא טעם כלום עד שהביא לו מים ונטל ידיו. כששמעו חכמים בדבר, אמרו: מה בזקנותו כך - בילדותו על אחת כמה וכמה. ומה בבית האסורין כך - שלא בבית האסורין על אחת כמה וכמה.

שו"ת חת"ס הקדמה לחלק י"ד

בירור ענין זה נודע לנו מעולמנו הסי' [נראים י"ח]: כי ידעתי למען אשר ילום את בני ואת ציונו אחיו ושמרו דרך ה' וגו' [ידעתי ה' רס"י לשון חכם] סוד בזה כי נפלאה אהבה ה' לאברהם אבינו על שליו דעת את אהב וקירבנו לעבודתו, וסוף פתחה לו יתבר ועל מעשה הטוב חרות הפסג אשר ה' לו לעלמו, כי באהבה גם לפניו הים סיו ימדי קנולס אשר ידעו את ה' דעת דרכיו יחסלו ונאספתו יסגו חמיד, עי לנו גדול ומבודד אשר עוולס הפוקתו ודביקתו גם, כהפדס הסגילס מנהג ארבע סיפורס, מדל חסיות אדם וכתעלס לפיות כחמד מוצא מרוס צמקס סעומדים את פני סמך לפרתו: [ואינו כי לקח אותו אלסיס] ונא עלינו באברהם אבינו סכודך סעבוריותו כל כך — אך לא עלד פמימותו וספרון נפשו לא סביע אל סמעלס סזו, לא, כי אס אלעלס ה' עוקס כחשר עסס סמך לסחצוד עלמו ומחברס בני אדם סמעלס גם סוף. לסיות ממלאכי אל, וסמר לא עסס כן, סוף כי סחצונן בסכנתו כי לא צללס ספן ה' עי'עליס סלדס את סמכו לבד, וסס אכסי דודו יסחיר סחרי סרבות סנקיס סעליס וסכעיקי ה', כעקס סקר קרס לדורו סל סמך דור סעזול, סנקיון סוס ליוד סוטו כי טוב ללדס למעט בסעלמנו נפשו, למען רבות כבוד ה' למעט את מוכדיו ולסרבות עבדיו וידעיקי, כי עס יסן וסס יסקי סלדס אס יסקי עלדך סחד על אלמי רבות עולכי מעלס, סלס ה' סודס ועליל סכנס וסכנס סדקיס לבקריס, וסס כס יעסו ימדי סנולס ככל דור דור, יעלל סחד עני אלף קדס לס' ורוב סעולס עקולקל, סרפן ססס מרעט יעעיקס וספן סכריס ססלרס עעל. ודבר זס סחסייב לירס סלדס סעסעט סרי סקר בקרבו. . . .

(8102)

נחזור לנביאנו אשר הסי' סעכס אבי עאברהם את סקר אבי עוטס ונמר כי ידעתי למען אשר ילום את בני ואת ציונו וגו' אחיו ושמרו דרך ה' למען סביא על אברהם את סקר דיבר עליו לכאורס יס לדקס צלשן סקר למען סביא על אברהם וגו' אשר לפי סעק סעקל לנען סביא סל סעקד וסמרו דרך ה' וסיס זס כחס סיו כעדרס סמחוס ע"ע לקבל סרק, ועס סלכו לריכיס לעמוד עליו עזר, סוף כי לא כעלל צעוס כביא ססחצונכט עיסצונן ה' סלסס אל סלוי לסליל עליו סכנולס עלד ספרון מעעיק עס סכנולל באע"ס ססחצונן ה' לסמור סוס סכס

באר החיים עמ' קלה-ו בשם ר' לוי יצחק

ובשם הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע אומרים, ששנה אחת כאשר חל ר"ה להיות בשבת נשא עיניו למרום ואמר, הגה שינוי (ר"ה כט): "יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת", ונרמז כאן, שכאשר חל ר"ה בשבת הרי זה "יום טוב", כי הקב"ה מקיים כל התורה כולה, וא"כ איך יכתוב את

א כי הוא צדקס וסחצונכט סוס למס? לכן כלע"ד סודלו סו סיס אע"ס במדרגת סכנולס סיסגולס סלוי דבר ועסעו סקר יעסס צלעוס סו צעיר סלוי לא יענע ועטו סכנולס כמו סנגולס ליפעיס ירמיס ויסחקלל כעפוקס צניס ירמיס כביא לרויס סחפך גם צעס סלינו נגע ללעוס סיסרלליס כלל — אך אלע"ס צלעוס לא סביע אל עדרגת כנולס כז, כי לא סיס לו סכאי לסחצוד עעלו צעסצכו ולקשר נפשו צעירגת כנולס כז לפי ססיס עופרד סערי צלעיד סחלמידס וסיס דעמו מעורר צין סכריות לסכניקס סחס ככפי סכניקס, וסלו סיו סלעידיס סללו צעעלס סכנולס לא סיס ליעודו סוטס עניעט סחצודת סעספנס אך סס צחמילת ליעודס סיו צעדרגס פסותס עד ססיס לריך לסכניקס ללע ללע וסחמילת ליעודס סכנילס לעוד את ה' ע"ע לקבל סרק, ועל ססחכונע נעשו סערי לסעסעק עס קלרי דעת סללו לא נסאר לו סכאי לסחצוד ממסצותיו לכנולס כז, אך ה' סטוב סידוע עלפוכי לב ונפס, ידע את אברהם, אשר סלל זס עבדי אברהם, אס גם כי לא סביע אל מדרגת כנולס כז ע"ע לא יסכן לסקות מענו דבר, כי אין ספרון צעליות נפשו וכל יעיעוס סכנולס אל סכנולס סוף רק ע"י סכנולס מעריד עלמו לכבדי ולעעכי עשליך נפשו סכנולס ונחל מעוס עעלס סכנולס אס כן לא יסכן סלריק כוס יססיד על ידי עבודתו צלעצכו סוט, וסו סולר סקר את ססס יסכך, סעכס אבי עאברהם, סיסכן סלכסס עאברהם את סקר אבי עוטס, סלל ידיעתי כי כל יעיעוס סכנולס לכנולס סוף למען אשר ילום את בני ואת ציונו וגו' וסענו דך ה' וסס עוד פסותי סעך סענודיס על נחל לקבל סרק למען סביא ה' על אברהם את סקר דיבר עליו, כ"כ עספיל עלמו סולך עוקוס גוס אל עקוס נמך ללמוד עס קלרי דעת כאלו וכל זס סוף עוטס לכבוד סני לסרבות עבדי ומיודעי — סי לזס סככו עולמי סלל צככל יעיעוס סכנולס לכנולס סגלס לו כל לפון וסל יסכר מענו דבר: ודבר זס סוף עוקר סככל לסעלס, אס סמר יסער עבד סעברי סעקס נפסי צס' וספן סלי לסחקצו סלוי וסך סעפס זלס למעט צלעידו ועסכלות סליעות נפסי כדי לסעליס נפס סכרי? סססצונס סלוי דכרי סול: סרנס למדס מרבותו ויסכר ממכרי ומסלמידי יוסר מעולס — סיסלל עס' דבר נעללות לך סליעות נפסך עס סססרקת לכבוד סנו — סחס עסס את סקר לוך לעשות ללמוד דעת סח סעס, וס' יעסס את סלו עסס לרובו כללונך וסוף יעסס לרובך כללונו לעללות נפסך יעיעוס סעליות ריסקי לך וסן סעועע לסקיג ססנות רבות וססננות ער יוסר עכדי יכולס סכלך, ועל זס וכיולל צוס סמרו סול סעפי סכעלס סכנולס מן סכנילס מן סככיס לא כעלס, כוונכס כי קוד ה' לירליו לנלות לסס עלפוכי ססוני סוכתו כללונס וספלס וססוקסס סליס, אל ה' יסר לו דכריס גצוסיס ורמיס סך ע"ס סלל יניע סליו לפי קולר סכליו —

הספרים בשנה זו, והלא שבת אסורה במלאכת כתיבה, אמנם הותרה שבת משום פיקוח נפש, ולכן אי אפשר שלא להוציא כאור דינם של ישראל ביום הזה, דהא אין בזה משום פיקוח, ומשום הכי בעל כרחך יכתבו ויחתמו בני ישראל לשנה טובה ומתוקה.